بیا مې رایاد شوی یې مراد دې د راتلو نیسم
ستورو ته اوبه د شپې کېدمه ورته خاندمه

خومره بې وسې ده چې لاسونه دواړه نه لرم
شپه ده دروازه په ښو وهمه ورته خاندمه

ستا د یاد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونو کې
ځالې په کوټه کې ورانومه ورته خاندمه

مخ ته مې نیغ ودرېده ***باقره***! ستا مات شوی زړه
ماته ایینه راټولومه ورته خاندمه

ورخومه ورته خاندمه
اوومه ورته خاندمه

انتها ته رسولی یم
ې سوزومه ورته خاندمه

وې کړې دې حیران یمه
م وېرومه ورته خاندمه

Ketabton.com

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوټه کې دېوالونه راپسې وو

ما څادر دومره په شړک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تږی تږی گرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دښته کې یوازې زه روان وم
څنگه ستا د پښو خاپونه راپسې وو ؟

د نظر ښیښه مې ماته کړه ***باقره***!
چې کاڼه واړه مخونه راپسې وو

په محبت باندې خپل زړه وينځمه
زه په اوبو باندې اوبه وينځمه

زما د لاس نه د چا نوم وران نه شي
مورې نور لوښي د کور نه وينځمه

زه هره شپه په خوب کې څکمه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وينځمه

بيا د چا ياد ليونی کړی يمه
په خپلو اوښکو خپل باڼه وينځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وينځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدايه!
خو راوړې مې له ځان سره چيني ده

په دې کور کې يو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور يوه کوټه اوس هم خالي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موده وشوه چې له تا سره وسېږم
موده وشوه تنها شوې تنهايي ده

په دې خلك نه خو كاڼي بنه پوهېږي
د اوبو نه مې زده كړې قوالي ده

هغې بيا گلاب نيولى دى په لاس كې
خوشبو بيا ليونۍ كړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه ***باقره***! نه پوهېږم
بهر شور دى په وجود كې خاموشي ده

د چا يادونه درنه مړه نه شي كه زړه ودرېدې
كاڼي به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه ځاى كې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار كې چې به چرته راته ته ودرېدې

بيا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدايه!
د الهام پېغلې مې د خيال په تناره ودرېدې

اوس چې څپې درپسې شوي ترېنه منډې وهې
د سمندر په كنارې باندې به نه ودرېدې

باقره! خلك ټول كاڼه وو په غوږونو باندې
چا ته دې غږ كاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ور پسې بېرته را ستنې شوې
يو سړي ډېوه نيولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدله
ما پنځه کونجه دنيا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلی نه يې
تر هغې پورې به ګورمه خپل ځان ته

بايد ګل خو په کې وکړي *باقره*!
د وجود خاوره مې ورکړله ګلدان ته

د محبت د اخري حد په حصار کې يمه
تاسره ناست يمه او ستا په انتظار کې يمه

که رانه وپوښتې نو نوم يې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې يمه

زما د وينې په هر څاڅکي پسې ګرځي ښکاريان
زخمي مارغه يم ترې پټ شوی په چنار کې يمه

توره تياره ده له خپل ځان نه مې هم وېره کېږي
خلک ويده، ورونه بند او زه په لار کې يمه

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې ليکي تاريخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دښته ده، تېرى يمه، دومره په کې زه سړيه!
کـانې زبېښم تـرې را وباسـمه اوبـه سـړيه!

د ښار د خلکو نـه لګيا دى تېرى سترګې لـوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نـور مـه راوړه رانجـه سـړيه!

توره تياره، د چا يادونـه، درد، او اوښـکې، سـلګۍ
زمـا پـه خيـال خـو موسـمونه دي پنځـه سـړيه!

څاڅکي را غورځي او جينۍ ورتـه منګـى نيـولى
څادر راځوړند دى لوند خيشت پـه دېوالـه سـړيه!

چونه په مـخ، رنـګ پـه لاسـونو او سـورۍ لمنـه
پـه ټـول بـازار کـې خلکـو ماتـه رالېـده سـړيه!

زه په خوله ګونګ ومه او ته په غوږو کـوڼ ***بـاقره***!
زمـا اواز نـه خاتـه تـا نـه اورېـده سـړيه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي تکيه ورته وهلې او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصوير ته د چا خيال نشته دی

خدايه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدايه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترګې واوړي
چې زه رانجه خرڅوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنيمت ګڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړې چې تيارې ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښيښې پاکېږي ترې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تېزاب جوړوي
د يو سړي پرې ښه روزګار روان دی

د اسرافيل شپېلۍ يې واورېدله
د پاړوګر د شکور نه مار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ما سره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

خاورې وجودونه زندګي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

یه خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترګې شوې اسمان ته د سړي اوبه

تږی وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه بدمه
لاس دې کاڼی شوی دی بنگړي اوبه

مړ چې شو له تندې نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې يوگونگي اوبه

ناست چې وي درياب ته بې لاسونو څوك
څنگه به ***باقره***! وايه څکي اوبه؟

○

په هغه ورځې په ټول ښار کې يوه ستنه نه وه
چې ستاگرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم، لېونۍ دښته کې
د لمر تر سيوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازې نه مې پرده راښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مې بړستنه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا انتظار و، که په ماباندې وخت نه تېرېده
چې ورنېږدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله څوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مګر زنه نه وه

په چغو چغو دې کاڼه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلی و غنه نه وه

ستا د سترګو سمندر چرته روان دی
په ما سرګرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترګې مړم څوک راغلی
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

د یوه سړي تنه ورپسې ګرځي
د یوه سړي نه سر چرته روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري بيا کومه تور سرې شوه سر توره
هوا نشته او څادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصوير يې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وايمه ***باقره***!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصوير

د ژوند يو بل تصوير ته فکر يوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
يو سړي لمونځ په خپل څادر کولو
ملا اذان د مازيگر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ يې وکړلو راپاڅېدلو
څادر يې څنډ واهه او چغې يې کړې
جانمازونه واخلئ
جانمازونه واخلئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د بدن نه مې راټول کړه په ښيښه کې عطر
نن مې د تېلو په ځای راوړه په ډېوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خير دی زه وڅکم په پياله کې عطر

توره تياره د خاورو بوی زما سلگۍ او ستا ياد
باران وريږي راخخېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راوېښ شي
که مې راتوی شول د خپل جېب په دريڅه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبويۍ پاگل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

گل چې را ياد کړمه نو ته راته په خپله ياد شې
چا ويل چې نشته د ***باقر*** په حافظه کې عطر ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنګل کې څوک تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سر مات شي نو دا چرته ځي

د څادر پیڅکې ځان پسې راکاږي
توره تیاره ده سړی بیا چرته ځي

ښه چې له ما سره ده وي دې کنه
ښه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بیا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړ یم
دنیا روانه ده دنیا چرته ځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به ګېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بيا مې ستا تصوير راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازې ځان کنلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

ګوزار په ځان کوم ښېښه راغورځي
زما د سر کاڼي په پښه راغورځي

لور ته چې غږ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ډېوه راغورځي

ستا انتظار يې ټکوي په لار کې
زما د سترګو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دي
په هغه کور کې باډېوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه وېده پاتې شو
ګني نو ستوري هره شپه راغورځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په دېوال کې لګوم ستا تصويرونه
له بڼو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بيا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوړونه

چې ښښې مو په لاسونو کې نيولي
په اوبو کې ولې ګورو خپل ځانونه

پاکومه بيا د چا له کوټې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوك تلى ***باقره***!
په سړك باندې راشوي دي ګلونه

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

○

تا چې تړلى د ساګانو نه مې تار پروت دى
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دى

ولې په ما باندې د ښار سترګې راډکې نه شوې
ولې په تاپسې په بله مخه ښار پروت دى؟

زه په اوبو کې تصويرونه جوړولى شمه
زما په ذات کې د رنګونو لوى فنکار پروت دى

دګل نه پاڼې شوکوي خدايه د پښو په ګوتو
دا سړى څوك دى او د چا په انتظار پروت دى؟

د اسمان ستورى او هغه هم بيا د ورځې ګورم
د انسان سر دى او هغه هم بيا په لار پروت دى

خوب ته مې نه پرېږدي ***باقره***! ټوله شپه لګيا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سيتار پروت دى؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

روان یمه له ځان نه وهم منډې منډې
قیدي یم له زندان نه وهم منډې منډې

په خوب کې مې سیلاب وړي او په خلي ځان رانیسم
په ویښه له باران نه وهم منډې منډې

په ژوند نه یم په دې یمه چې خون ونه کړي خدایه!
وېرېږم له انسان نه وهم منډې منډې

ای زه خو ورو په ورو ورنږدې کېږمه سړیه!
ای زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې

دنیا نه ده ***باقره***! که ریښتیا راباندې وایې
ځنګل دی له حیوان نه وهم منډې منډې

○

ویده شوی په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راویښ شومه په کور کې مې چینه وه

زړه زما ورپسې وران و یو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حیران د دوکاندار یم
بخت دې ښه دی آخري یوه ډیوه وه

اوس راووته سړی د حویلۍ نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دریابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوی بېرته وخت نه و ***باقره***!
په دېوال کې د سات ستنه سرچپه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی کړی یم احساس او شپه ده
کور ته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدایزده اوبه دي او که زهر په کې؟
تږی یم ګورمه ګیلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لګوم
تا سره نه کېږي تماس او شپه ده

څومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
څومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنګل دی، زه یم اس او شپه ده

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوئ
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترګو پورې ومږه رانجه به شمه

یوه دانه یم د غنمو د دهقان په جېب کې
څو ورځې پس لکه ځنګل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به د یو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلې خولې ته
باقره! دا یقین مې نه راځي چې ښه به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

عجيبه غوندې باران يم
وريدلی په اسمان يم

لكه ته او زه روان يو
باد او ښلي ته حيران يم

چې پرده يې د خادر ده
زه د هغه كور انسان يم

د هوا سترگو كې شگې
غورځومه بيابان يم

خرڅوي په ما كې كانې
او د سرو زرو دكان يم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سيوري سره وران يم

گل روان دي په اوبو كې
په تصوير كې ورك له ځان يم

ډوب مې نه كړې سمندره!
د ***باقر*** د زړه ارمان يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره به تنګه وي په ما کې زندګي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنګل کې مې پانزیب د چا د پښو پیدا که
د محبت په کې پرته وه ګواهي دننه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا څومره ده په ما کې رڼايي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې ګونګه شي په چا کې موسيقي دننه

ما چې پوکی ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدایه! څه پټ دي خامخا د دې مېږي دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راڅاڅي وینې
د خیال په پښو مې نوتي دي اغزي دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

تـه پـه کـې کـاڼي غورځـوې او زه ګـلاب سـرېه!
بیا دې هم هـر وختـې پوښـتنه کـړې دریـاب سـرېه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
ما زنـدۍ کـړی و خپـل ځـان پـه دې تنـاب سـرېه!

چې ماشومان مـې د مکتـب نـه چرتـه پـاتې نـه شـي
د ونـې پـاڼو نـه بـه جـوړ کړمـه کتـاب سـرېه!

زه د نشې په ځـای لـه خپـل ځـان نـه تیـارې وباسـم
زه د پیالې پـه ځـای ډیـوه کـې څکـم شـراب سـرېه!

بـاقره! دومـره زر دې ولـې لـه خپـل زړه ووېسـتم
ماتـه خـو نـه راځـي د دغـه سـوال جـواب سـرېه!

○

په تـوره شـپه سـتا د مړونـد پـه تصـور ویـده شـم
په کاڼي سر نه ږدمـه کـاڼی ږدم پـه سـر ویـده شـم

زه چې پـه مـاتو پښـو سـفر کـوم منـزل تـه رسـم
زه چې پـه مـاتو ښیښـو څملمـه نـو زر ویـده شـم

خدایه! په خوب کې راپسـې وي بلاګـانې د شـپې
چې د انسـان لـه وېـرې زه پـه مـازیګر ویـده شـم

بس دومـره سـتړی او سـتومانه زه لـه کـاره راشـم
څنګـه چـې وټکـوم زه نـو د کـور ور ویـده شـم

پرېږده ***باقره!*** چې د خیال څپې مې یوسـي چرتـه
پرېـږده چـې زه پـه کنـاره د سـمندر ویـده شـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل وجود کې ګرځېدمه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سينه ورپسې

زه د خپل ژوند تصوير ته ګورمه په دغه نظر
بس يو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکړه شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شا به تکړه شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته يوڅوک دی چې ګرځېږي اېنې پسې تل
دلته يو څوک دی چې ګرزېږي اېنه ورپسې

د يو کاغذ نه مې کشتۍ وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له درياب نه بيا څپه ورپسې

ښه راته ياد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راويښ شوم په ځنګل کې به مې چغې کړلې
چې به ويده شوم، په درياب کې به کېشتۍ تېرېده

د مصور دغه تصوير په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدۍ وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندګي په منځ کې بيا د مرګ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بيا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترګو نه به خلي راوته ***باقره***!
زما په زړه کې به د چا د ياد سيلۍ تېرېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تیلي مې چې ډیوه بله کړه وه مې ساته

په یو ګلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بیابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

ځالې یې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصویر و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د ځادر پیڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بیلتانه مې ساته

باقره! ماته هر یو باب د ژوندانه یادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا بانه مې ساته

○

د ژوندانه ځنګل ته تلم خو راته ښکار نه راته
په ما کې زهر وو نړدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ ګلان خرڅول
خو په یو ګل باندې، به هم دګل ګوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنګړي راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سیوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنی څاڅکی په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوښکو نه رڼا راغورځي

زما د خیال په جګ پتنګ پسې ټوپونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځي

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

دا په ما سرګرځي سړیه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سرګرځي سړیه! که رښتیا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمیږي
د چا تصویر ته په دېوال مه ګوره بیا راغورځي

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځي
ښیښه چې ماته شي له دې نه هم ځېره راوځي

ستا د غمونو کاڼي نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس ګېنګانو ته مایه وباسي
منډې کړي ووړېږي هلته هدیره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو د یو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چا په کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته درېدلی یمه
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت وېره په ذهنونو کې ویده ده
اژدها مو په کورونو کې ویده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راویښه نه شي
تنهایي په دېوالونو کې ویده ده

یو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ویده ده

د قسمت په جیب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ویده ده

ته په ځان هم لا خبر نه یې **باقره**!
او دنیا دې په خیالونو کې ویده ده

خلی مې تللی دی د غم سترګو کې
ستا د څادر پیڅکه وهم سترګو کې

چې په شیشه کې خپل بانه ګورمه
لکه راشوي مې غنم سترګو کې

زه په تخلیق پسې ړوند شوی یمه
څوکه مې تللې د قلم سترګو کې

د چا یادونه به بیا لامبي په کې
که مې لړ نور پرېښوده نم سترګو کې

باقره! دومره رانږدې شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

تصویرونه د چا شته او د چا نه شته
اوس خوبونه د چا شته او د چا نه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
ګرېوانونه د چا شته او د چا نه شته

لړې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چا شته او د چا نه شته

فالي مه راځه نور دلته خوښه ستا ده
چې لاسونه د چا شته او د چا نه شته

په دې دښته کې خپل ځان څنګه پیدا کړم
چې خاپونه د چا شته او د چا نه شته

د نکریزو غوندې سترګې شته **باقره**!
خو رنګونه د چا شته او د چا نه شته

○

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ایښې ده
سترې سرې په سترې شوې دېوال ملا ایښې ده

ته صبر وکړه چې تصویر خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ایښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځیر ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنیا ایښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډېوې مړې کړه پرې ځه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ایښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترګو ته شګې راوړې
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ایښې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور د شپې بل نه کړې نور تیلي باندې
ستوري دې ړانده کړل په لوګي باندې

ستړی یم، ستومانه یم، بې دمه یم
مورې بیا مې وتړه سوزني باندې

وایم چې کېدای شي وي یوسف په کې
سر د پاسه نه ږدم په کوهي باندې

بیا مې ټول وجود شولو میږې میږې
بیا مې پښه راغلې په میږي باندې

شګې د هوا سترګو کې پریوتې
مړه دې ډیوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی ***باقره***! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ایښی په تندي باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورم په اوږو د غم واړه، روان یم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان یم

نارې وهې راته بهر جدایي
تصویر دې ږدم په دېواله، روان یم

له دې نه مخکې پرې څوک نه دې تللي
په داسې لاره باندې زه، روان یم

یو بل ته نه وایو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان یم

څوک مې راویښ کړئ د کمر نه غورځم
سترګې مې پټې دي ویده، روان یم

باقره! ستړی او ستومانه یمه
غر مې په سر دی او په غره، روان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

باید لیکلي وی سړي په دېوال
کرښې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وبرېښېدل
راکاږم ستا د یاد اغزي په دېوال

موري! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تیلي په دېوال

○

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی یمه
له دې کمر نه یو ځل مخکې هم لوېدلی یمه

غږ مې څوک نه اوري مرۍ مې خپله کېنوله
ژوندی تصویر یم په دېوال چا لګولی یمه؟

زه ستا د پښو نه یم لوېدلی ته خبره نه یې
د سرو پانزېب یم یو ماشوم چرته موندلی یمه

دا چې په دشته کې ګرځېږم تږی کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راورېدلی یمه؟

راشه! راجګ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره! زه د خپلو پښو لاندې راغلی یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي ميږي په دېوال

پل صراط مې مخ ته نيغ ودرېده
گرځي راگرځي لېوني په دېوال

ته يوه ورځ پرې راښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره ***باقره***!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې يوازې ستا تصوير پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځير پروت دی

راويښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي گوره
زما په سترگو کې د ډېر وخت نه شوگير پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر ورښايم؟
په خپل رېښې رېښې څادر باندې فقير پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه گيله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمير پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم ***باقره***!
د مړاوي شوي گل په شان زما تقدير پروت دی

باد او باران ورباندې راولي مخ تور ونيسم
د خدای نه ځار شمه، چې ستا تصوير په اور ونيسم

يوه موده په کې په ويښه تېروم خامخا
چې د زاړه کور نه راپسته نوی کور ونيسم

چې ګلاب راوړمه نو تاله يې په لاس کې درکړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زر د مور ونيسم

ماته دا ستا د اولاد غوڅ سرونه نيغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونيسم

باقره! څوک به په کې ګل د محبت واچوي
د ځادر پيڅکې به د دوو په ځای څلور ونيسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
کله نا کله د کولال نه هم ډېوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د يو بل پښو نه راوباسو ښيښې
زمونږ په کور کې هره ورځ يو څو پيالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بندې شوې دروازې کولپ په آرې ماتېږي

تيارې به سترې وي په ډېرو ودريدلو اسمان
تېرې په ډېرو ګرځېدو د زمکې پښې ماتېږي

اوښکې دې پاکې کړه ***باقره***! د امېد په دستمال
تل د رڼا په کاڼي سر د تورې شپې ماتېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د درد احساس سینې نه، نه وباسم
گرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښایمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنگل ته اور ورکوم
زه اسویلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصویران به ترې را وباسمه
خو تنهایي کوټې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه لېدلي؟
باقره! سترگې ترې نه، نه وباسم

○

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې وینښ وي، او د ورځې ویده کېږي اسمان

هر سړی وایې چې کوټه مې راڅڅېږي د کور
هیچا ونه ویل چې ولې راڅڅېږي اسمان؟

که چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کنم په دې باندې خورېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې یو څوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کاڼو تصور د ستورو؟
باقره! سترگې مې ړندې دي رایادېږي اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـوره تیاره ده مگر زه یې په سحر لټوم
سر ته مې ایښی دی په خوب کې خپل څادر لټوم

خدایه! کېدای شي که له مانه هم بېوسه وي څوک؟
ډوډۍ مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دریمه دنیا هم را ښایي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښیښې ته ودرېدلي یمه؟
زه به تر څو پورې په سترگو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ویشتم هغه کاڼي فایده راکوي
زړه چې مې تنگ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خیال اسمان ته ورختمه غورځېدلی یمه
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لاړې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خيال نن د دنيا يوه حصه لمده ده
زما په خيال د دنيا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی ګوزار خو زخمي شوی نه دی
کاڼي رېزه رېزه پراته او ايښې پاتې دي

زما او ستا يو ځای کېدل هيڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی يمه
باقره! بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترګې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چغې وهمه چا بالښت راته په خوله ايښی دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبي ووينځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نيولې
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نيولی اسرافيل شپېلۍ ته
د ژوندانه د امېدونو نه مې ساه ختلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د کاڼي نه جوړېږي
ايينه څه له ماتېږي ؟

اسرافيله پوکی ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصويرونه په کې ويښ شو
ديوالونه راغورځېږي

د درياب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې څوريږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غږ رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
خو درياب به پرې وچېږي

په وجود کې مې يو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ږندېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

زما په سترګو کې اوبه ستا په نظر کې کاڼي
شکر چې خلك خو پرېږدي په سمندر کې کاڼي

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولی شمه
یو وخت و ما به ماتول په مازیګر کې کاڼي

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کاڼي

راځه چې وشمارو په یو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې وشمارو زما د زړه په غر کې کاڼي

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې ***باقر*** ولې ګرځوي تل په څادر کې کاڼي؟

○

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی یمه شاته د ځان
دا سړی پېژنې تصویر ښایم دنیا ته د ځان ؟

مانه د ورځې یو پنځه کرته سترګې غورځي
ستا محبت دومره راوسته انتها ته د ځان

اخ دې یوې غنم دانې راکې څنګل راشین که
اخ ودرېدی نه شمه وړي مې اوس هوا ته د ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان راغورځي که اوبه د سمندر خوځېږي ؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چا ته د ځان

ځوك راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غوږ نيسمه بيا د زړه درزا ته د ځان

زه يمه، ستا ياد دی، او ارمان سره
شپه ده، يو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلی شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ايښې ده
زوی مې رايادېږي له اذان سره

خوب وينم لگيا يمه راويښ مې کړه
گل کرم لگيا يم بيابان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه يم
ځان ***باقره!*** ولې وړم له ځان سره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

خلك له تندې مړه کېده باران په ښار نـه کېـده
ګل دې نیولی و خو زړه دې په ګوزار نـه کېـده

دواړو به خاورې غورځولې د یو بل سترګو کې
تانـه راتلـه نـه کېـده مانـه انتظـار نـه کېـده

مـا د کمـر نـه غورځـوه ځـان او تـا نـه نیومـه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه کېـده؟

شکر وباسه چـې د هجـر دغـه شـپه تېـره شـوه
شکر وباسـه چـې بچـې د دغـې مـار نـه کېـده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هـم ایښـی و
بیـا هـم زمـا پـه وصـیت د چـا اتبـار نـه کېـده

د نظـر سـتنه مـی کـړه شـوله بـاقره! پـه کـې
زما د اوښکو نه هر څه کېده خو هـار نـه کېـده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وې ؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لګیا یم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلې مې هوا نه وه ***باقره***!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه یمه
زه مختلف یم له دنیا نه خو فنکار نه یمه

ته راته وګوره بل چا پسې خو نه یم روان ؟
ته راته وګوره له ځانه خو ایسار نه یمه

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تیاره شوه چې پوی شوی په سهار نه یمه

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
ګل مې نیولی دی خو ستا په انتظار نه یمه

باقره! تیګې ټکوه ترینه لمبې وباسه
که دنیا اور واخیسته زه دې ذمه وار نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حېران ولاړ يمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بغېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړئ مونګولې ښخې
پيڅکې يې ښخې دي په زمکه لوپټې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيګ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندګي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو خوب مې ټوله شپه وي په شوګير تېر لې
ما په څادر باندې د خپلې کوټې تير تېر لې

په دې ويرېږم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
ليونی نه يمه خو ځان مې په زنځير تېر لې

ښيښې ماتېږي تصويرونه په کې چغې وهي
زه يې را کاږم ما له ځان پورې تعمير تېر لې

زما په جېب کې د قلم سياهي وبهېده
چې مې په جېب کې نن دننه ستا تصوير تېر لې

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدير تېر لې

روان په زمکه يم هدف مې د اسمان نيولی
لکه ماشوم مې خپلې ګوتې نه خپل ځان نيولی

هغه سړی اوس په کوڅه کې بينجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نيولی

د ورځې کانې او د شپې په کې راغورځې ستوري
په داسې ځای کې مې خبر يې چې مکان نيولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته وګوره اسمان هم د ځان سیوری ټول که
ته ورته ګوره زمکې هم په موړ باران نیولی

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي خیرې ګرېوان نیولی

په اېینه کې راته سم ښکاري حېران یم ورته
باقره! ما تصویر له ځانه سره وران نیولی

د کاڼي په صورت کې مې غمې لیدلی و
په زړه کې مې د ټولې دنیا خدای لیدلی و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
بیګا مې ستا تصویر باندې مېږی لیدلی و

ویل یې موري زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې یو ماشوم چېرته منګی لیدلی و

زما په ذات کې ځکه زنځیرونه شرنګېدل
په ژوند مې په ړومبي ځل لېونی لیدلی و

څو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزی لیدلی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

چاته به نه وایې یو راز د ژوندانه درکوم
سترګې دې نه شته خو بیا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په ویښه ما په یوه کاڼي ولې
زه هره شپه په خوب کې ګل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنیا کې هم پېدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم ؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سلیقه زده کړې
زهر خوارږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

○

تا چې رایاد نه کړم په سترګو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې ورېږي، زمکه نه لمدېږي
داسې سړی دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستاڅه خیال دی چې سترګې په سکرو تورې کړو ؟
ولې ستا څه خیال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي ؟

اور ته پوکي ورکوې ته او مخ زما توریږي
ستاسو د کور لوګي زمونږ په دېواله نه راځي ؟

د زړه جومات کې مې ***باقره***! اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا چې کړم هېر، هغه یاد کړی یمه
وړې سېلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سیوري ته ولې کېنې ؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وایې ډوډۍ مه راوړه وینې راوړه
خدایه! د داسې جومات چڼۍ یمه

په مایې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترګو پوره وړی یمه

ما د خپل سیوري لاس نیولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاګانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

یو زړه په دومره شی غمونو سترګې نه مړېږي
یو لېونی په دومره شګو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترینه راغلی یمه
د تنهایۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کانې راواخله په لاسونو کې ګلونه پرېږده
ما او تا څه کوو ***باقره!*** او دنیا څه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلی
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو یو وېښته خوړلی

لېونی نه یم چې صحرا ته ورم، اوبه لپو کې؟
لېونی نه یم چې په خپله مې خپل زړه خوړلی؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده یمه
د کوټې تیر، او ستا تصویر، رانه وینه خوړلی

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترگې مې لار وخوړې، سر مې دېواله خوړلی

توبه توبه خدایه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدایه تیندک مې په لمانځه خوړلی

د ژوند ډیوه دې د اومید په تیلې بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تیاره خوړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره رڼا مې وه په کور کې خو ډيوه يې غوښته
څوک مې تنګ شوی و په زړه کې بهانه يې غوښته

ښه ده چې ما ترېنه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
ګنې دنيا سمندر وړله کناره يې غوښته

زه د خپل ورور سره د وينې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خير زما حصه يې غوښته

د خپل څادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچی مکتب ته تلو رانه بکسه يې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترګې د چا ته يې غوښتې
باقره! سترګې چې د چا نه وې ښيښه يې غوښته

مړ يمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بيا به څو کاله زندګي کومه

د محبت تندې اخيستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنګړي باندې لګيا يمه کوهي کومه

ای عزرايله راپسې خو به ته نه يې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدايه! لګيا يمه دعا در رسول غواړمه
خدايه! لګيا يم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند ديوال سره چې هر څومره خواري کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان

په یو زندان کې قید وم
لکه په ځان کې قید وم
توره تیاره وه په کې
زما به شپه وه په کې
یوه مرغۍ راسره هم بندي وه
له یو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
زما نه زړه زیات د هغې درزېده
زنځیر زندان د دروازې درزېده
او زه لګیا ومه سوري مې په دېوال کې ویسته
چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
د تورو شپو له دې جهان نه وځي
اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
له ځان سره نورې مرغۍ راولي
وايي بهر د انسان مرګ له انسانان ولاړ دي
مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاريان ولاړ دي

O

اوس دې د سترګو په چینه پول د چنار کېښوده
ما چې د زړه په دېوالونو ګندېه تار کېښوده

چې ستا تصویر ته ګورم خوب راځي او ټک راکوي
ما په بالښت کې د مالوچو په ځای مار کېښوده

پښتونه! ستا سوری څادر به راګنډم په ګوتو
ستن پېښور کې پردمه، ما کابل کې تار کېښوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وڅکل
د ژوند کتاب باندې مې نوم د انتظار کېښوده

باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وته
ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

يو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدايه!
چا روان کړی دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما ياران زما قامت څه په هنر ټيټوي
لاسونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

ګرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
ګرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترګو کې راوړمه او سحر په اوږه

○

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تلی
زه دومره لرې چرته نه وم تلی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تلی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنيا بل سر ته نه وم تلی

ما به ويل يوازې زمکه ګرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تلی

باقره! ما پردي زخمونه ګنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د چا سترګو کې اوښکې نه د چا سترګو کې شګې
لپې لپې غورځومه د هوا سترګو کې شګې

مړه پربړده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پربړده چې پرتې وي د صحرا سترګو کې شګې

د څادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سړيه! راته بيا سترګو کې شګې

خدای دې خير کړي بيا مې اوښکې دا جهان چرته يونسي
خدای دې خير کړي بيا لوېدلي دي زما سترګو کې شګې

ستا په رنګ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته يې
ولې اچوې ***باقره***! د دنيا سترګو کې شګې؟

په سترګو کې زنځير دی او په زړه کې دروازې
دا دومره جګ کورونه او نازکې دروازې

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به يادولې په لمانځه کې دروازې

رنګونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازې

په ډېرو خوځېدلو يې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازې

باقره! سر مې لګي چې په کاڼي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

باران ورېږي د زول شپه ده او ستا ور ته ناست یم
گرمي مې کېږي د دریمې دنیا لمر ته ناست یم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست یم

خدایه! چې ما د اسرافیل شپېلۍ هم وانه ورېده
خدایه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست یم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره یمه ؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست یم

چاته ترې سترگې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنگر ته ناست یم

○

زما په شانتې هر یو شی به زندگي نه لري
چې کوم یو گل راشوکومه خوشبویي نه لري

کمڅۍ خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلک وتړي
خدایه! دا ښځه په ټول کور کې یو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترگو نه مې لرې ساتي
گنې احساس مې محبت سره بدي نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سرېږه ومینځلې
چا ویل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه ***باقر*** نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو څه وخت و چې ورک شوی رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په یاد کې نه وې ؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و ؟

راشنه شوي یې په ګوتو کې اغزي دي
چې ګنډلی راته کوم سړي ګرېوان و

ما کیسه ورته په ټوله لار کوله
چې ورومليد سړی وروسته روان و

راوتلې مې له اوښکو سره شګې
په وجود کې مې ***باقره!*** بیابان و

ژوند

ژوند یو کور دی
په کې شور دی
دېوالونه یې واړه دي
ټول تیرونه یې وراسته دي
خاورې خاورې وجودونه
او اوبه اوبه روحونه
په کې اوسي سترې سترې
لکه یو کفن دوه مړي
اسمان ښکته په کې ښکاري
زمکه پورته په کې ښکاري
خو د ژوند په دغه کور کې
چې څوک ورېرېږي خدایه!
پښې وباسي له دې ځایه
ور چې بند کړي نو خلاصېږي!
ور چې خلاص کړي نو بندېږي
د انسان د کاڼي زړه هم
په کې پړک وهي چاودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې کړي اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه یمه
ما په ماشومتوب کې خوړې ته خاورې

څوک چې ستا په سترګو نذر ومني
وشیندي زما د کور په وره خاورې

یاد ولې زخمونه کړه راویښ زما ؟
باد ولې راویښې کړې ویده خاورې ؟

ته شوې رانه هېر که زه دریاد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې ؟

تاته چې درګورم شي ***باقر*** رایاد
یو شانتې دي ستا او د هغه خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باور مې خود ستا په وعدې نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترگې د چا نه خوږېږي
د هر لرگي نه دروازې نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کېږي

چا وېل چې زه يمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډېوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوږ دې رانيږې کړه کنه
ځينې خبرې بيا د شپې نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک رایادوم خو رایادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د یاد رانجه وهم په سترګو کې
دا چینه بیا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حېران یمه
کانی دی په بل کاني ماتېږي نه

دواړه د یو بل تصویران هم سېزو
دواړو د یو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکېږي نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنګ یمه
هیڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، ډېوه، هوا، ***باقره***! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا راته ویلي دي چې ستا په مخ څېره نه شته دی
ځان په کې ګورمه سړیه! اینه نه شته دی

دا ددې کلي یوه پېغله وه لوحه نومېده
په هدیره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډیوه نه شته دی

دې زړه ته څنګه خلک راشي حیران شوی یمه
دې کور ته څنګه خلک ځي ورته کوځه نه شته دی

مکتب ته څمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

چې مې په کار و، په نوم کانې په چېنه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هیچا په سینه کې نه و

سترګې مې ووېستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په اینه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

یوه ماشوم به شرنګولې خلک حیران و ورته
سیکې په کې وې خو سوری په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندګي تېرېده
چې هیڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ویسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوې مې سر تورې د اوږو پرېښتې
نن مې له یاده خپل څادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه یاران
چې مې له سترګو نه نظر وتلی

○

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خښتې
زما په ګوتو کې بندونه د لاسونو خښتې

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خښتې

زه به ترڅو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خښتې؟

خدایه! چې خلک یې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پیدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټیټیږي
څوک پټوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته ځې چې خلک دې له خوبه ویستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

○

د مینې ساه په کې لا شته تړینه وتلې نه ده
ستا په وېښته مې غباره د زړه تړلې نه ده

هسې لګیا یې چې دنیا مې درپسې ولېده
د څادر پیڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سیاهي هم بې ځایه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته لیکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان یې
لا خو د ونې نه یوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما تړینه تاو کړې د احساس لاسونه
د ژوند ډیوه مې د توپان مخ ته نیولې نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راپیدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بیا مې پیڅکه د څادر سر ته راغلې
بیا به څوک راځي ورګورم د کور وره ته

درته ودرېږم په کومو سترګو خدایه!
زړه مې نه شي خو روان یمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتۍ ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست یم بارانه ته

چې له مانه هم زیات ستړی وي ***باقره***!
زه تکیه وهمه داسې دېواله ته

❧◆❧

○

بیا مې په زړه راورېدل د چا یادونه خدایه!
څومره درانه وو د مالوچو دېوالونه خدایه!

چې دوی راګوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصویرونه خدایه!

په خوب کې ټوله شپه له کاڼو نه بالښت جوړوم
چې ویده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدایه!

دومره یم تږی په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل ستړي قدمونه خدایه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لګیا دي
خلکو راوړي د وَرونو زنځیرونه خدایه!

❧◆❧

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

تصـــور د زنـــدګۍ پـــه کـــې ډوبيـــږي
وچ درياب دی خـو کېشـتۍ په کې ډوبيـږي

د چـا اوښـکې مـې پـه لپـو کـې نيـولي
د اتـم اسـمان سـپوږمۍ پـه کـې ډوبيـږي

لـه دې ځـالې نـه د ورځـې مـار راوځـې
او د شـپې يـوه مرغـۍ پـه کـې ډوبيـږي

د بـدن خـاورو نـه چـا کـړه ډېـوه جـوړه
چـې رڼـا کـوي سـېلۍ پـه کـې ډوبيـږي

پـه دې ښـار کـې زړونـه کـاڼي شـو ***بـاقره***!
چې سـتا درد او سـتا سـلګۍ پـه کې ډوبيـږي

❧◆❧

○

بنده کوټه ده د نظر مـې پـه کـې سـاه ډوبـه شـوه
دنيـا وړه ده د نظـر مـې پـه کـې سـاه ډوبـه شـوه

تندی په مخ، سترګې په خوله، پوزه پـه زنـې پراتـه
ماته ښېښه ده د نظر مـې پـه کـې سـاه ډوبـه شـوه

پـه دېوالونـو لاس کېږدمـه کـور تـه ځـان رسـوم
توره تياره ده د نظر مـې پـه کـې سـاه ډوبـه شـوه

لکـه تصـوير پـرې نوشـته يمـه او غـږ نـه کـوم
ژوند مې سېکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبـه شـوه

باقره! سترګې دې ړندې نـه شـي ورګـورې ځلـه
بله ډېوه ده د نظـر مـې پـه کـې سـاه ډوبـه شـوه

❧◆❧

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په مراد څرنګه وترم په ونه کې تار
نه په ګرېوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جینۍ اوس په دې غرونو کې سوري وباسي
کومې جینۍ چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نیغ ودرېږي
کله چې وګورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خیال ګوتمۍ مې لا ***باقره***! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په ړاستنه کې تار

محبت دې یم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان یمه صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدایه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وایي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی یمه چا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تصویر دی خو له فریم نه یې راباسم
یو سړی قبر نه چغې وهي ما ته

چې خبر شوم له دنیا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلا ته

خلاصولی یې په خپله هم زه نه شم
داسې ګنډه مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان یمه ***باقره***!
له خندا نه پاتې شوی یم ژړا ته

تږی چې په غاړه د دریاب یمه
ښکاري د پنځم موسم ګلاب یمه

خلې هم له ځانه سره وړی نه شم
خلک رانه تښتي چې سېلاب یمه

څوک یې چې وهي ګوتې یې ونښلي
زه له دروازې نه جوړ رباب یمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلې
ځالې مې نیولې دي کتاب یمه

کاڼو وی ***باقره***! ستوری شوی یې
ستورو وی په کاڼو کې حساب یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راخستې بیا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ایښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته ګوتمه ده کنه

اوس که بیخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بیخي له یاده وتې ستا خېره ده کنه

په سترګو ړوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
یو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وګورمه ستنه د ساعت ودرېږي
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خورې ستا په زړه د مینې داغ *باقره* ؟
څله مې سر خورې په دیوال کې اینه ده کنه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سړک باندې بې کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېگا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپين لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچيه اوس ترې خبر دی زنځيرونه شوکوه
بچيه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول ستړي خو ټک ټک نه کړي ***باقره***!
ويستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړی مې خپل ځان په خپل ځادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د ياد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترگو سمندر دی

د نازکو پښو نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کانې کې چې گل راشوی خدايه!
په دې کانې چا مات کړی د چا سر دی

زه ورگورم ما ته نه گوري ***باقره***!
خپل تصوير رانه خبر يې مرور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې سټړی شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو ښاخ ته څنډ ورکوې
د صحرا شګې سمندر ته راشي

دومره تنها یمه چې غاړه ورکړم
چې کومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې کومه ورځ وکړمه
د سترګو پېڅکې مې څادر ته راشي

پرېږده چې خملمه د اور په غېږ کې
باقره! خوب که راته چرته راشي

سټړی شوم روان یم نه رسېږم خپل قدم پسې
لاس کې مې قلم دی او ګرځېږمه قلم پسې

ما که دا دنیا تا پسې پرېښوده نو څه وشو
خلکو جنتونه پرېښودلې په غنم پسې

څوک په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت درسره ږدمه بیا راځم پسې

زړه مې لېونی لېونی ګرځي د چا سترګو کې
غم مې لېونی لېونی ګرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې ګلونه ترې شوي دي
پرېږده چې وروخېژي ***باقره***! په شبنم پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې خنګه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په يوه لپه کې
بيا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ور مات نه شو

ما به په ګل تا به په کاڼي ويشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستا ګرېوان به چا ګنډلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

○

توره تياره، د قدمونو شور، د ډار کيفيت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کيفيت

کوشش کوم چې پخپل موټي کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کيفيت

د لوند قميص په شانتې زيبښې په هنر لفظونه
سړيه! تا چرته ليدلی د فنکار کيفيت؟

بيا به د سترګو په ښو د اوښکو کاڼي خورمه
بيا راخور شوی دی په ما يو نا قرار کيفيت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پټوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کيفيت

د رڼا او د تيارو تر مينځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمه ډيوې ته

بيا ترې وړی چا زنځير د خدای نه ځار شم
ستا پانزيب مې لګولی دروازې ته

بيا به ټوله شپه په ويښه تيرومه
تنهايي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ويرېږي
ماشومان مې دي راوستي هديرې ته

ليونی به شي *باقره*! په دې ښار کې
غوږ به نه نيسي د هر يو سړي خولې ته

د محبت تنده په زړه ګرځوم
په سورۍ لپه کې اوبه ګرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه ګرځوم

چې ستا د غم سترګې پرې تورې کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه ګرځوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما له دې بیا ترینه غنم جوړ کړي
ګرځم په ژرندو باندې وړه ګرځوم

رانه هیر شوی دی که نه یې پیژنم
د چا تصویر ځان سره زه ګرځو ؟

په دې ویرېږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سویری ویده ګرځوم

زه دومره لرې یم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پرېږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په دیوالونو تکیه نه وهي څوک
زما د کور په دیوالونو کې ماران هم نشته

د تسلۍ په ټال کښې هیڅوک جوتې نه را کوي
ستا جدایي لیونی کړی یم یاران هم نشته

زړه مې په دې ښه دی که جیب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې ښه دی په ښار کښې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې وخوري رانه ځي ***باقره!***
په داسې ځای کښې چا وژلی یم مرغان هم نشته ؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

څه څه مې وکړل د يوې ډيوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

څه تا به هير کړمه په ځان به قيامت تير کړمه
څه دا د زهروګوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ايمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړګی ډير مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنګل ډير مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه ***باقره***!
خوب دې ساتلی دی په سترګو کې د چا لپاره؟؟

○

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدايه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خير دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خير دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

يمه بې وسه خپل بچي ته ترې تختی جوړوم
لېونی نه يم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترينه منډه کړم حيران شمه چې ما هم ولې
په کومه ورځ چې زه په کاڼي اينه ماتوم

په دې زندان کې نور تنګ شوی يم بهر وځمه
زنځير ماتېږي نه ***باقره***! خپله ښپه ماتوم

○

وځمـــه بهـــر دروازه ووهـــم بيـــا را شـــمه
څـــو بـــه تنهـــايي غلطومـــه پـــه ژړا شـــمه ؟

تـه يـې، زنـدګي ده، شـاعري ده، او غمونـه دي
يو موټی سړی يمه حيـران يـم چـې د چـا شـمه ؟

هله بـه راوځمـه لـه ځانـه چـې ډيـر تنـګ شـمه
هلـه بـه راوځـم دې ځنګـل نـه چـې بـلا شـمه

خاورې د وجود مې ستا د سترګو په بـاڼو پريـوځي
کلـه کلـه دومـره سـتا پـه سـترګو کـې فنـا شـمه

زه چـې ډيـوه بلـه کـړم ***بـاقره***! زر هـوا راشـي
هيڅ کولی نـه شـم لـه غصـې نـه پـه خنـدا شـمه

○

بډمه خپل لاسـونه پـه اور نـه سـوزي
ولـــې کاغذونـــه پـــه اور نـــه ســـوزي

خيـــر دی زه بـــه تاتـــه انتظـــار کـــوم
خير دی ديوالونـه پـه اور نـه سـوزي

ځينې خلک هـيڅ د چـا هيريـږي نـه
ځينـــې تصـــويرونه پـــه اور نـــه ســـوزي

سترګې مې ړاندې په شـوګيرو شـولې
چا ويل چې خوبونه په اور نه سوزي ؟

ستا له غمه مړه نه دي ***بـاقره***! څـوک
تانـه بغيـر زړونـه پـه اور نـه سـوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه یم اوازه د بل ده

ځان په کې نه ګورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ایښه د بل ده

کاڼي زمونږ د وطن کیږي په کې
خلک پرې ولي او لینده د بل ده

که زړه زما دی واک یې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بیا ډیوه د بل ده؟؟

په دیوالونو تصویران، په تصویرونو ځالې
دا باڼه نه دي دا به وي په نظرونو ځالې

په دغه ښار کې خلك نه ګوري یو بل ته خدایه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالې؟

د تنهایۍ څادر ترې ځان لا جوړاوم لګیا یم
زه هره شپه راټولومه د یادونو ځالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونیولي دلته څراغونو ځالې

چې اسویلي کوم له خولې نه مې لوګي راوځي
دننه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالې

زما په خیال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خیال ګوره پراتې دي په لاسونو ځالې

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلې
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالې

سترګې مې ډکې شي ***باقره***! او ښه وژاړمه
چرته چې وګورمه زه په کتابونو ځالې؟

دا ډیوه هله بلیږي چې تیز باد شي
یو سړی چې رانه هیر شي، نو رایاد شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که یې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب یې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بیا ستوري د هیواد شي

د کور وره ته به یې ولګوم خیر دی
ستا په ښپو کې که پایزیب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بد نه وي ***باقره*** !
چې ښیرې هم چا ته وکړې نو پرې ښاد شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کاڼي
زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شړق باران پرې را وربږي
لېونی په کې ویده دی

د مرۍ نه مې تاو شوی
بیا د چا د سر ویښته دی؟؟

په میږي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي ***باقره***!
خوک ولاړ پاسه په غره دی

○

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه گورې
ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه گورې

د انتظار چترۍ مې بیا د زړه په سر نیولې
ته خو د خپلو وعدو شړقنده باران نه گورې

شایدگلونه به هم پاڼې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی گلدان نه گورې؟؟

په سترگو روند شې په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟
په سترگو روند شې دیوالونو کې ماران نه گورې؟؟

وچه ډوډۍ کړي ځان ته خرڅه غباره پرې واخلي
ته یې ترې خوشې کړې ***باقره***! ماشومان نه گورې؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راتــه ښــکارېږي مګــر نــه را رســي
خدایــه! زمــا د کــور ور نــه را رســي

موږ ته له ځان نه فرښتې جوړې کړي
د چا چې ځمکې تـه سـر نـه را رسـي

د ځینې درد نـه سـړی خونـد اخلـي
تـږی یـم ډېـر سـمندر نـه را رسـي

تیــاره ده لاس پــه دېوالونــو وهــم
وړانګې کـوټې تـه د لمـر نـه را رسـي

بـاقره! ځـالې مـې غوړونـو وکـړې
ســتا د راتللــو خبــر نــه را رســي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library